

Během posledních dvou desetiletí se v Americe objevil a nenápadně rozvinul zajímavý psychologicko-sociální fenomén – do té míry, že si jej konečně všimla i kontrolovaná masmédiá: „survivalismus.“

Tento termín ve skutečnosti označuje velice širokou škálu chování a jevů. Média se v poslední době samozřejmě chopila oné části „popadněte-zbraně-a-vydejte-se-do-kopců“, jelikož z ní lze nejnázne vyrobit senzaci.

Na opačném konci spektra však nalezneme i bojácné lidi, kteří by se za žádných okolností zbraně ani nedotkli – a jsou beztak příliš citliví městem, než aby přežili v kopcích – ale kteří si přesto potichu odložili bokem zásobu dehydrovaných potravin na dva roky. Existují také četné okrajové „odrůdy“: například pár na odpočinku, který se rozhodl prodat rodinný domek a přestěhovat se do kondominia, ze záplavy inzerátů však vybírá jen z míst nabízejících ochranu vysokých zdí, elektronicky ovládaných bran, kamerových systémů a ozbrojené ochrany.

Řadu lidí pochopitelně nalákají realitní nabídky zdůrazňující bezpečnostní prvky, jelikož si jsou vědomi statistik o rostoucí zločinnosti a chtějí se ve svých domovech cítit bezpečně. Nemůžeme je považovat za survivalisty o nic víc než chlapíka, schovávajícího si pod polštářem fusekli plnou zlatých mincí – jen tak pro strýčka Příhodu.

Mnozí však jdou hlouběji. Mezi zákazníky realitních služeb, kteří by nekoupili dům, do něhož se lze dostat pomocí lehčí zbraně než **tank M60** se najdou i tací – a je jich stále více – kteří cítí v břiše studený strach, pramenící nejen z raketově rostoucího počtu vloupání, ale také z přesvědčení, že **tato čísla každým rokem porostou** a že vláda a policie pořádku milovným občanům už nikdy nedokáže zajistit skutečnou ochranu. Tato hrstka dospěla k závěru, že pokud se chtějí ve svých domovech cítit bezpečně, musí si najít k životu takřka neproniknutelné místo, kde se při zadržování lupičů či plenících davů nebudou muset spoléhat na vládu. A právě tito lidé jsou survivalisty.

A mezi lidmi, skládajícími do regálů dlouhodobé zásoby dehydrovaných potravin nebo měnících půlku z každé výplaty na zlaté mince narůstá i podíl těch, kteří věří, že jednoho dne – neví se kdy přesně, ale během několika let – budou muset skutečně vyjít svou spíž s dehydrovanými potravinami, jelikož regály supermarketů vybílí hladové davy, nebo že využijí ony zlaté mince k zajištění základních životních potřeb, jak se bankovky Federální rezervní banky stanou bezcennými. I tito lidé jsou svého druhu survivalisty.

*Pro Systém horší než samopal –
potravinová soběstačnost.*

Celé spektrum survivalismu spojuje společné pouto: **ztráta víry v Systém.**

Mezi lidmi odjakživa existovala jistá míra paranoie; určité procento těch, kteří hluboce nedůvěřují vládě a s naprostou jistotou očekávají brzkou a nevyhnutelnou katastrofu. Survivalismus je však mnohem více než jen toto. Nemá vliv jen na pravičácké magory do zbraní a staré pošuky s podivnými monetárními teoriemi. Stále víc naprosto normálních lidí jednoduše velice pozorně sleduje, co se kolem nich v Americe děje – a z toho pohledu se jim ježí chlupy na zátylku.

Jsou to učitelé a řidiči kamionů a doktoři a úředníci, kteří musí pracovat v amerických městech mezi davy nepřátelských, neukázněných černochoů, Levantinců, Orientálců a Hispánců, jejichž počet i agresivita se každým rokem znatelně zvyšují a kteří si s panikou říkají: „Můj Bože, takhle to přece nemůže jít dál!“

Protože si všimli, že vláda nejen že pro zastavení barevné záplavy nic nedělá, ale ze všech sil pracuje na jejím navyšování, nemarní čas psaním dopisů svému kongresmanovi. Namísto toho začínají vážně uvažovat o výhodách poloautomatů ráže 5.56 mm se zásobníky na 30 nábojů a pumpovacích brokovnic s broky č. 4 při odrážení tmavých hord kudrnatých nájezdníků.

Dokonce i liberálům začíná docházet, jaké místo udělaly ze světa jejich bezduše obhajované politické kroky – a jsou naprosto zděšení. I když by to před ostatními liberály – s kterými šňupají kokain na módních koktejlových večírcích ve Washingtonu a New Yorku – nikdy nepřiznali, nemálo z nich si začalo potichu sumírovat plány na rychlý úprk před dnem zúčtování.

Někteří čtenáři s lepší pamětí si možná z 50. let vybaví debaty o krytech a radioaktivním spadu: éru Studené války, kdy se vláda alespoň pokoušela organizovat a připravovat základní civilní obranu a mnoho občanů bralo možnost jaderného napadení Ameriky Sovětským svazem smrtelně vážně. Sklepy byly zásobené, dozimetry připravené a proběhlo četné moralizování o etickém problému „kobytek“ a „mravenců“. Nemálo z „mravenců“ – lidí s připravenými a zásobenými úkryty pro své rodiny – dalo jasně najevo, že by neváhalo zastřelit každého nedbalého souseda kobylovské sorty, který by zaklepal na jejich dveře v případě útoku. **Nikoho nepřekvapí, že četné mediální osobnosti byly zděšeny a bez váhání se postavily na stranu kobytek.**

Některé z „mravenců“ 50. let lze považovat za skutečné survivalisty, většina z nich však zůstává loajální a plně zapojena do systému. Mnozí z nich se rekrutovali z řad konzervativců, kterým se líbil svět ve své tehdejší podobě a systém považovali za výspu proti komunismu a chaosu. To vše bylo pochopitelné před JFK, Lyndonem Johnsonem a revolucí „občanských práv“ 60. let.

Dnešní seriózní survivalista vnímá vládu jako primární ohrožení svého života. Podmínky pokládá za stále více nesnesitelné a rozhodně je nemíní zakonzervovat. Je dostatečně

inteligentní nebo mu zbylo dost zdravých instinktů, aby si uvědomil, že politika amerických vlád posledních desetiletí nevyhnutelně povede ke katastrofě. Ocitnul se v surreálné, noční můře podobné situaci, kdy vidí lidi kolem sebe rozmarně pochodovat do vlastní zkázy.

Neví, jestli zůstal jediným normálním ve světě šílců, ale rozhodně se nemíní nechat zničit spolu se všemi ostatními, dokud bude moci konat. Naprosto se odcizil sebevražedně naladěné společnosti, v níž žije a zoufale hledá cestu z člunu a dostatečně daleko od něj, aby jej s sebou nenasál vír při nevyhnutelném brzkém potopení plavidla.

U survivalisty tedy nacházíme tři základní rysy, jež ho odlišují od průměrného člověka: robustní osobní identita, jež mu umožňuje nezávisle myslet a volit od stáda odlišnou cestu; silná vůle přežít; a **odcizení se současné společnosti a vládnoucímu systému**. U mnoha survivalistů se přidává ještě čtvrtá vlastnost: **intuitivní duchovní odmítnutí moderní společnosti, sahající hluboko za pouhé politické odcizení**.

Tato poslední vlastnost – kterou sdílí i řada ne-survivalistů – se projevuje mnoha různými způsoby. U některých touhou „vrátit se zpátky k přírodě“; u dalších na sebe bere negativnější formu nepřátelství k moderním technologiím, vycházejícího z intuitivního přesvědčení, že moderní městský průmyslový životní styl je nepřírozený a nezdravý, stejně jako osobně neuspokojivý a dokonce odpuzivý.

Proto se mezi survivalisty setkáváme s neobvyklými dietními návyky a preferencí „přírodních“ potravin; silným zájmem o užitečné dovednosti a umění „zálesáckého“ typu jako je mj. uchovávání masa a dalších potravin bez chlazení, pletení košíků či výroby obuvi; nutkání stavět mlýny, vodní kola a další zařízení typická pro dřívější méně vzájemně provázané období; sklony k nedůvěře lékařským profesím se vším jejich moderním vybavením a na místo toho spoléhání na „domácí přípravky,“ včetně domácích porodů.

Částečně se jedná o racionální sebezáměr survivalistů na posílení vlastních šancí na přežití navýšením soběstačnosti, ale roli zde hraje i často pomýlená racionalizace hluboce zakořeněných – či dokonce nevědomých – pocitů, které mají mnohem více co dočinění s instinktivními vzorci jednání než s moderní technologií. U kořene rebelie survivalistů typu „zpátky k přírodě“ neleží tryskový motor, tranzistor nebo penicilin, ale mnohem spíše zákony, omezení, zvyky a limity moderní masové společnosti.

Nástroje – i velice složité nástroje – nejsou pro západního člověka „nepřírozené“, jelikož ty vyráběl a zdokonaloval už předtím, než se stal člověkem. Nepřírozený je způsob, jakým byl jeho kreativní, bojovný, dobrodružný, párový a teritoriální instinkt – volné a poněkud nepřesné termíny, ale postačí – frustrován či podvrácen společností, jejíž hustota zalidnění je podstatně vyšší, pravidla zcela odlišná a způsoby vyjádření mnohem nepřírozensější než ty, na něž si jeho geny během tisíců generací předcházejících zhruba poslednímu tuctu pokolení navykly.

Plně vyvinutý survivalismus pak tedy ztělesňuje člověk přesvědčený, že „západní civilizaci čekají velice krušné chvíle“ a který věří, že s trochou vynalézavosti a štěstí – a spoustou

odhodlání, dřiny a pečlivého plánování – se jemu samotnému podaří těmto krušným časům vyhnout, i když krev v ulicích amerických měst bude sahat až po kotníky; a který neuroní mnoho slz, až krveprolévání skutečně začne (ať už to přizná či ne), protože se odcizil vládnoucímu systému, cítí se jím ohrožen a vyhlíží jeho konec.

V reálném světě pochopitelně žije řada ne zcela plně vyvinutých survivalistů. Dokonce i mezi těmi úplnými jen nemnoho překročilo ve svém survivalismu stádium hobbyismu a snění: studium, ukryté zbraně, občasná víkendová návštěva chronicky nedovybavené horské chaty. Jejich survivalismus slouží v první řadě k zachování duševního zdraví, jako prostředek vytvářející iluzi záchranného kruhu, s jehož pomocí se drží nad hladinou v chaosu se topící současné společnosti.

Přesto musíme s uspokojením kvitovat setrvalý růst survivalistického hnutí, podobně jako boom „podzemní ekonomiky.“ Obojí je přímým důsledkem narůstající ztráty víry v systém u lidí ze všech socioekonomických vrstev. **Jedná se o známky - zatím nesmělé, ale o nic méně jisté - že Bestie umírá.**

Méně povzbudivý však je převážně individualistický přístup většiny současných survivalistů. K překonání nadcházející krize budou skupiny o velikosti rodin téměř jistě příliš nepočetné. Jednotlivec nebo 5 či 6členná rodina zabedněná v horské chatě se studnou, zeleninovou zahrádkou, větrem poháněným generátorem a jednou či dvěma puškami můžou pohodlně přečkat přechodnou krátkou periodou městských nepokojů, ale v případě trvalejšího zhroucení vlády se stanou snadnou kořistí nájezdníků. Survivalistická skupina čítající méně než 10 dospělých mužů zorganizovaných do obranné jednotky bude znamenat pro odhodlané barevné gangy brázdící krajinu jen lehkou – a dočasnou – výzvu a překážku.

Za takovouto taktickou nedostatečností stojí absence dlouhodobého plánování. Nenajdete prakticky žádné survivalistické skupiny s byť jen předběžnými plány na **komplexní vzdělávání svých dětí**, na **ofenzívu proti městům**, jakmile k tomu uzrají podmínky a na postupné **vybudování nové společnosti na zdravějších základech**.

S tím, jak survivalismus roste, však lze očekávat vývoj od krátkodobého, na rodinnou jednotku a letecký kryt orientovaného přístupu směrem ke vzniku skutečných komunit. I dnes jistě stojí za to se vážně zamýšlet nad faktory relevantními pro životaschopnost takových komunit. Třemi z nich jsou **obranyschopnost, nezávislost a izolovanost**.

Obranyschopnost neznamena jen dostatek mužů a palebné síly. Přirozený kryt pro obránce a jeho absence pro možné agresory; územní plánování; konstrukce budov; bezpečnost zdrojů vody, paliva, potravin a elektrické energie – to jsou jen některé z fyzických prvků obranyschopnosti, jež je na místě zvážit.

Nic se však důležitostí nevyrovná pečlivému, inteligentnímu plánování a vhodně strukturované organizaci. Libertariánská komunita – pokud lze za „komunitu“ označit pouhé geografické seskupení nezávislých jednotlivců – plná po zuby ozbrojených Zelených baretů bude mnohem méně obranyschopná než pevně organizovaná poloviční komunita jednající

v souladu s vedením jediné autority.

Plánování obrany také nesmí počítat pouze s krátkodobou hrozbou nájezdníků s malými zbraněmi, ale také dlouhodobější eventualitou útoku vládou podporovaných či vyslaných sil s těžkou výzbrojí. Obrana komunity v takovém případě nabývá zcela nových dimenzí – ale v žádném případě se nestává nemožnou.

Nezávislost musíme brát v potaz při krátkodobých i dlouhodobých úvahách. Krátkodobě se lze spokojit se schopností přežít několikátýdenní – či nanejvýš několikaměsíční – výpadek dodávek základních zásob z vnějšího světa. Postačí vytvořit si zásobu trvanlivých potravin, několika sudů s vodou a podzemní nádrže s palivem. Samozřejmě komunita s jen takto časově omezenou schopností udržitelnosti se v případě obecného zhroucení americké ekonomiky brzy stane neživotaschopnou – pokud nedokáže vybudovat během několika týdnů vlastní systém životní podpory.

Mnohem uspokojivěji se jeví komunita, která v oblasti základních potřeb – potravin, vody, paliva, zbraní a munice, náradí, náhradních dílů, léků, nakládání s odpadem – usiluje o nezávislost od samého počátku a na vnější svět se spoléhá jen ohledně dalších, méně důležitých, položek a služeb.

Ještě lepší je pak ve všech ohledech nezávislá komunita, jakkoliv v tomto směru jistě nejvýraznější roli sehraje velikost: 20hlavá komunita bude jistě ráda za **jednoho** schopného učitele pro její děti, **jednoho** lékaře k ošetřování nemocných a **jednoho** zdatného mechanika k udržování jejích nástrojů v provozuschopném stavu. Rada produktů a služeb dostupných většinové společnosti jim jednoduše zůstane upřena.

S pečlivě zvolenou stovkou lidí se však otevírají netušené možnosti: kovář, strojař, zbrojír, technik-elektrikář, zubař, agronom, chemik, sklář, šlechtitel dobytka, kameník, koželuh, tkadlec, mlynář, pilot letadla – možnými se stávají dokonce i umělec, básník či jeden nebo dva muzikanti. Tyto posledně jmenované lze z dlouhodobé perspektivy pokládat za právě tak hodnotné – funkčně – jako ostatní, jelikož takovéto komunity už nestačí pouhé fyzické přežití, ale **usiluje i o zachování a rozkvět duchovního života**.

Vše pochopitelně závisí na plánování a výběru. Stočlenná skupina vytvořená pod tlakem krize a bez předchozího plánování ve svém středu nejspíš nebude mít ani jednoho z výše jmenovaných specialistů. A právě specialita naší rasy – dělba práce – nám umožnila dosáhnout takové efektivity a kulturního pokroku. Survivalistické komunity – a každé menší skupině – se ale „univerzálové“, kteří uspokojivě dokáží dělat více věcí (nebo se to alespoň naučit), hodí více než velkým společenstvím. Specialista, schopný vykonávat základní, produktivní věci s vysokou kvalitou, přesto zůstává neocenitelným přínosem.

Z největšího odstupu, kdy máme na zřeteli nejzákladnější účel přežití: zachování genů v době rasového rozkladu ve společnosti, ale také pokračující rasový pokrok, její pochod po dlouhé a obtížné stezce ke stále vyšší úrovni sebeuvědomění, lze vnímat kulturní bohatství survivalistické komunity – spočívající v šířce a hloubce její specializace – více než jako pouhou

funkční hodnotu: stává se sama o sobě účelem stejně jako prostředkem.

Neboť sebeuvědomění naší rasy zvyšuje právě tak zvláštní génus, který nám umožňuje se stále dokonalejším porozuměním pronikat do nejniternějších tajemství atomu či nejvzdálenějších koutů dalekých galaxií, jako – i když jinak – výjimečný duch kalibru Beethovena, Nietzscheho či Milтона. **A v ohrožení dnes samozřejmě nejsou jen naše geny, ale i všechny aspekty našeho rasového kulturního dědictví.**

Z dlouhodobé perspektivy je na místě uvažovat o bílých survivalistických komunitách jako a archách a s přihlédnutím k této jejich úloze i plánovat kdykoliv je to možné.

Popsané úvahy zdůrazňují důležitost a význam geografické izolace. Cihlový činžák v New Yorku či San Francisku lze přeměnit na obranyschopnou strukturu zastavěním okem v několika spodních patrech a zřízením kulometného hnízda ve vstupní hale (se zbraněmi řádně registrovanými u BAFTA, pochopitelně). Dokonce i dlouhodobě jej lze učinit přiměřeně soběstačným vyvrtáním studny ve sklepech a zřízením skleníků a větrem poháněných generátorů na střeše.

Stěží si však lze představit déle než několik let přežívající bílý život v takovéto městské enklávě, s tím jak se bude život mimo ochranné zdi stávat stále cizejším a úpadkovějším. Pokud nebude budova *de facto* oddělená od zbytku města jako klášter trapistů, kulturní rozklad zevnějšku nevyhnutelně pronikne zdmi a rasový rozklad půjde bezprostředně v jeho stopách.

Výsledné problémy by se ve velké míře podobaly těm, kterým dnes čelí tradičně orientovaní rodiče, kteří se nedokáží vypořádat s vlivem televize, škol a kamarádů při formování dětského chování a hodnot – bez ohledu na množství investovaného úsilí. Dokonce i Amišové a jiné relativně odloučené komunity, dávající si za cíl zachování tradičních způsobů a životního stylu nejsou imunní před degenerací, která k nim proniká z vnějšku a působí jim nevyhnutelné ztráty.

Během následujících měsíců se budeme v National Alliance hlouběji zabývat v tomto článku zmíněnými aspekty bělošských survivalistických komunit a mnohým dalším, s cílem vytvořit v budoucnu podobná společenství. Dotazy zaujatých čtenářů National Vanguard jsou vítány.

Zdroj: **Attack!** č. 83/1981.